

nou existenci. Román i proces ten rozvinul se mezi dvěma kolegy-úředníky vídeňské obecní spořitelny, lépe řečeno mezi jedním kolegou-úředníkem a jednou jeho kolegyní.

Marie J., kdysi úřednice zmíněné vídeňské spořitelny, byla teprve šestnáct let stará, když její představený, o dvanáct let starší úředník Karel W., počal se horlivě ucházeti o její lásku a přízeň. Jeho milostné vábení trvalo prý několik let a teprve potom bylo dívčinou vyslyšeno. Ucházel se o její ruku ve vši formě a počestnosti a den jejich sňatku byl konečně stanoven. Ale milý pan W. se do ženitby konec konců tak příliš nehnal a ujednaný termín odřekl. Opět byl stanoven jiný den pro jejich sňatek a opět ženich způsobil odložení. To se opakovalo aspoň desetkrát.

Konečně celá věc vzala neočekávaný průběh. Neočekávaný aspoň pro malou, nezkušenou Marii J., ale asi dlouho již očekávaný panem Karlem W. Jednoho horkého letního odpoledne ocitli se oba snoubenci v lainzské oboře, kde se mile procházeli. Konečně však byli unaveni vedrem, vyhledali si příjemný chládeček za křovím, kam všetečné oko kolemjdoucích nemohlo proniknouti, a pan Karel W. přemluvil slečnu Marii J., aby se pěkně natáhla pod zelené loubí kvetoucích kerů a aby si chvíli zdrímala.

Když dívka uposlechla jeho rady i sladké únavy zhavého odpoledne, vyčkal Karel W., až pevně usnula, a pak na spící dopustil se činu, který od čestného muže nemohl by býti očekáván.

Rodiče Marie J. učinili o věci oznámení a Karel W. byl pro tento delikt postaven před soud a odsouzen k trestu vězení v trvání jednoho týdne bezpodmínečně. Teprve druhá instance změnila mu trest v podmíněný.

Potom Karel W. znovu sliboval dívce manželství, až ona v pevné důvěře, že už si ji skutečně vezme za pravou a věrnou manželku, vzdala se svého dobrého a jistého místa ve spořitelně a opravdu zas chystala se k svatbě. Ze spořitelny dostala slušné odstupné, kterého však její ženich použil ke svým spekulacím, které byly tak „šťastné“, že odstupné v nich beze stopy zmizelo.

Dívka znovu přijala místo, které se jí v soukromých službách naskytlo, a zakrátko zas se ho vzdala, neboť její ženich zas ustanovil den jejich sňatku. Ale ani tentokráte ke sňatku nedošlo, poněvadž ženich slibu svého zas nedodržel.

Opět uplynul delší čas v trapné nejistotě pro Marii J., která neustále kojila se nadějí, že její dávný ženich konečně přece si ji vezme.

Ale očekávalo ji kruté zklamání. Jednoho mlhavého jitra, kdy ulice vídeňské halily se ještě v ranní šero, vedl si Karel W. k oltáři — jinou.

Ukázalo se, že nevěrník kolísal již po celá leta mezi dvěma ženami. Jednou byla Marie J., druhou jeho sestřenicí, s níž udržoval poměr i v dobách, kdy ujednával s Marií J. den sňatku. Konečně sestřenicí zvítězila a slala se jeho chotí. Zhrzená Marie J. žíví se nyní tím, že jest pěstounkou v dětském útulku.

Za vše, co vytrpěla, a za vše, co jeho vinou ztratila, domáhá se nyní žalobou náhrady

35.000 šilinků. Žaloba, kterou na svého svůdce podala, uvádí, že ona, nedotknutá dívka, byla od počátku ve velmi těžké situaci, poněvadž Karel W., který jí vyznával lásku, byl jejím představeným a vlivným členem závodní rady spořitelny, takže ona jen nesnadno mohla jeho nadbíhání odolat. Přes to však trvalo to sedm let, než ona jeho prosby vyslyšela a dala mu své slovo.

Nepěknou příhodou v lainzské oboře vyfiasl však úplně W—ův zájem o ni. Dosáhl tehdy toho, po čem toužil, a od té chvíle byl již chladný a zdrženlivý, ačkoliv den jejich sňatku, jak on sám dříve stále naléhal, byl již stanoven.

Marie J. dala mu tehdy i peníze, aby z nich mohl uhradit svatební výlohy, ale on použil jich na zábavní cestu, kterou za peníze své nevěsty podnikl se svou druhou milenkou, svou sestřenicí.

Přes to vše dala se Marie jím znovu oklamati, znovu byl ustanoven den sňatku a ženich se znovu přiklonil k sestřenicí.

Žalovaný odpovídal na žalobu různými námitkami a protidůvody a snažil se svrhnouti vinu toho, že k manželství nedošlo, na žalobkyni. Soud však rozhodně dal více víry oklamané a opuštěné dívce než jemu a odsoudil ho k zaplacení 6000 šilinků jako náhradu škody za zmenšenou způsobilost ke vdání. V rozsudku jest uvedeno, že toto plnění má mítí současně charakter trestu a že žalobní nárok byl tak nízko přiznán jen s ohledem na hospodářskou situaci žalovaného. br.

Krvavý čin důstojníkův.

Před porotním soudem v Palermu v Itálii zodpovídal se poručík Antonio Fischietti, ve válce za statečnost mnohonásobně vyznamenaný, z vražedného útoku na svou ženu, tchýni a švakrovou. Se svou pozdější chotí, která byla učitelkou jazyků, seznámil se Fischietti po prvé v kostele a již při této příležitosti se do ní vášnivě zamiloval. Po válce slavili svůj sňatek a bydlili prozatím u matky mladé paní.

Povahy obou manželů se však velice různily a často docházelo mezi nimi k hádkám a různicím, kterým neučinilo přítrž ani narození roztomilého synáčka. Věci dospěly konečně tak daleko, že Fischietti se rozhodl opustiti společnou domácnost a ubytovati se v kasárnách. I potom však navštěvoval svou rodinu velmi často.

Při jedné své návštěvě učinil své ženě návrh, aby se s ním odtěhovala do hotelu. Ona však prohlásila, že musí se o tom poraditi se svou matkou, která však položila si podmínku, že se jí Fischietti musí nejprve omluviti a požádati ji za dovolení, aby její dcera s ním mohla jíti. Důstojník to rozhodně odmítl a došlo k hádce, při níž tchýně počala zetevi nadávati. Ten náhle v prudkém vzrušení vytáhl svou opakovací pistoli a vystřelil na svou ženu, na svou tchýni a na švagrovou, která právě držela na loktech jeho dítě.

Poranění, která utrpěla tchýně, byla tak těžká, že jim zraněná podlehla, kdežto paní Fischiettiová i její sestra se ze svých poranění uzdravily.

Při nynějším přelíčení učinila choť obžalovaného, slyšená jako svědkyně, velmi špatný dojem na porotce i na obecenstvo, kdežto poručík Fischietti získal si přízně předložení dokladů o svých válečných vyznamenáních. Porota přiznala mu zmatení smyslů a tak za hlasitého souhlasu obecenstva byl soudem osvobozen. br.

RŮZNÉ ZPRÁVY

K pohřbu šéfa stát. zastupitelství dra Miloše Prausy. V našem posledním referátu o pohřbu tohoto všeobecně milovaného a váženého úředníka vypadla ze sazby řádka (třetí řádka se shora ve druhém sloupci); tím se stalo, že nebyl jako účastník jmenován vrchní státní zástupce p. Aug. Solnař. Opravujeme dodatečně.

Úmrtí. Jeden z hlavních svědků v dvojnásobném procesu s vrahy hajného Houžvičky, Ing. Richard Schwarz, velkostatkář na Sázkavě, zemřel dne 31. prosince 1925 ve věku 47 let.

Sdružení pražských soudních zpravodajů konalo v sobotu 9. ledna valnou hromadu, na níž byl jednomyslně zvolen dosavadní předseda kol. Karel Novotný („Venkov“) čestným předsedou, úřadujícím místopředsedou pak kol. Arn. Feigl („Pr. Tagblatt“), jednatelem kol. B. Mühlstein („Nár. Osvobození“) a pokladníkem kol. Fr. Flanderka („Soudní Síň“).

PRÁVNÍ RÁDCE

Rídí JUDr. Emil Hartmann, advokát v Praze. V této rubrice udílíme bezplatně skutečným předplatitelům a stálým odběratelům stručné právní porady. Zvláštními dopisy se neodpovídá.

Poněvadž dosavadní redaktor této rubriky p. JUDr. Vilém Gütig o Novém roce těžce onemocněl, zdrželo se zodpovězení došlých dotazů. Nyní však převzal „Právního rádce“ známý advokát p. JUDr. Emil Hartmann, takže veškeré dotazy budou opět včas zodpovězeny. Dotazy nutno ovšem zasílati nejméně 10 dní před vyjitím každého čísla.

*

K. C. Z P. I. U vojenského soudu jednalo se o žalobu navrhovaci, kterou na návrh soukromníka vede vojenský prokurátor. Proto také Vám nebyly upraveny vojenským soudem útraty, na něž v zásadě však nárok máte. Palmare není přemrštěné. Obráťte se znovu na dr. M., který je obhájcem velmi svědomitým, a odvolejte se na náš list. — II. Dle našeho názoru jednalo by se jen o urážku na cti dle § 487. tr. z., která však jistě už je promlčena. Úmyslné křivé svědectví v tomto případě dalo by se asi těžko dokazovat.

„Zklamání“. Okolnost, kterou uvádíte, jest sama o sobě důvodem k rozvodu a k rozluce manželství. V případě, že během sporu ne-

vyjdou najevo okolnosti, které by prokazovaly také nějaké Vaše provinění, bude rozvod i rozluka z viny Vaší manželky. V tomto případě nemůžete být uznáni povinným k placení jakýchkoliv alimentů.

„Tchán“. 1. Jestliže v pozemkové knize není poznamenán zákaz zatížení nebo zcizení, jest možno, aby Váš tchán zatížil odevzdanou mu nemovitost novými dluhy. — 2. Taktéž může majetek ten případně i prodati, jestliže v pozemkové knize není poznamenán zákaz zcizení. — 3. Jestliže v dědickém narovnání nebyla stanovena lhůta, kdy majetek má být dále odevzdán, závisí stanovení této lhůty na libovůli dnešního vlastníka. Stanovení osoby, které má být majetek odevzdán, závisí také na libovůli nynějšího vlastníka, leda, že by se všichni oprávnění v tomto směru dohodli. — 4. Osoba, která má výměnek bytu, má přirozeně nejen právo v tomto bytu bydleti, nýbrž i návštěvy svých příbuzných přijímat, a nikdo nemá práva, aby jí v tom rušil. — 5. K ochraně zájmů 18letého pozůstalého musí být ustanoven poručník, který jest povinen učiniti vše potřebné po dohodě a se schválením poručenského soudu.

Pan Miloš M., Rožnov. Otázka, kdy bude vyřízen Váš pas, závisí na tom, zda můžete být pojat do nejbližší vystěhovalecké kvoty podle amerického přistěhovaleckého zákona. Obráťte se na paroplavební společnost, na jejíž lodi se chcete do Ameriky přeplavit, a ta Vám bezplatně anebo za mírný poplatek Váš pas vyřídí. Sdělte jí svoje osobní data a číslo pasu.

„Motorek V“. Zodpovězení Vaší otázky závisí na tom, zda dodaný Vám motorek měl normální výkonnost v době, kdy Vám byl dodán, případně bezprostředně před spálením. Obráťte se v tomto směru na firmu Singer. Jestliže tato výkonnost zde byla, nejste povinen účty za opravu platiti, dokud tato oprava není provedena tak, že by motorek byl opětně úplně způsobilým k normálním výkonům.

„V. K. Slovensko.“ Vrácení odstupného můžete žádati kdykoliv do šesti měsíců po zrušení nájemní smlouvy, jelikož zákon na ochranu nájemníků jakékoliv placení odstupného zakazuje.

„Oprava domu“. Prvním smlouvením nájemného po 1. srpnu 1914 jest nájem na velitele četnické stanice v roce 1918. Předchozí ubytování za nájem býti pokládána nemožnou. Na náhradu oprav dle nynějšího zákona majitelka práva nemá.

HUMOR Z ŘÍŠE §§

Taky společně. Pražský Pepík stál před soudem pro nějakou krádež. Při líčení byla také jeho milá a ta, když slyšela, že Pepíček „vyfásnul“ tři měsíce s jedním postem, dala se do velkého pláče. Než jejího milého odvedli do vězení, loučila se s ním dojemně a pravila: „Pepíčku, je to hodně, tři měsíce, ale jsem moc ráda, že to máš dohromady s tím postem. Von vám ten čas lepší ve dvou uběhne, nežli kdybys tam musel sedět docela sám...“